

GEERTRUDE VERWEIJ

Familiegeheimen

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Peinzend bekeek Antoinette Nieuwkoop de braadpan die ze in haar handen had. Ja, dit was een heel goede. Dat mocht dan ook wel voor die prijs. Haar blik gleed over de stapel pannen en ander kookgerei die op de toonbank op haar stond te wachten. Hiermee zou haar laatste spaargeld opgaan, maar het was een investering die nodig was.

‘Je neemt zeker je eigen spullen mee?’ had mevrouw Richardsen gevraagd. En zij had eerst nog heel dom herhaald: ‘Spullen?’

‘Ja, pannen, messen, schalen, dat soort dingen. Er is een goed fornuis en twee ovens, en voor servies en tafellinnen wordt ook gezorgd, maar ik denk dat jij als professional zelf het beste weet wat voor pannen en gereedschap er nodig zijn. Er is wel een basisset in de keuken, maar de rest moet je zelf maar meenemen.’ Toen kon ze natuurlijk niet zeggen dat ze helemaal nog geen ‘spullen’ bezat. Dat zou niet professioneel overgekomen zijn.

En mevrouw Richardsen hoefde ook niet te weten dat ze Antoinettes allereerste klant was. Dat was niet van belang. Het enige dat telde was dat Emily Richardsen een kok zocht, die tijdens de kerstdagen alle gasten in haar Franse landhuis van goed eten kon voorzien. En die had ze gevonden.

Mevrouw Richardsen had het huis, dat al tientallen jaren in de familie was, deze zomer helemaal laten opknappen. De tachtigjarige dame had het plan opgevat een ouderwets familiekerstfeest te vieren in het enorme Franse landhuis. Ze had kinderen en kleinkinderen gesommeerd te komen en geen van hen had de uitnodiging afgeslagen. Antoinette vroeg zich af of dat werkelijk te maken had met een hechte familieband of dat ze domweg niet durfden te weigeren.

Emily Richardsen was het prototype van het ouderwetse familiehoofd. Haar overleden man had haar bepaald niet onbemiddeld achtergelaten en een deel van de aandelen van het familiebedrijf, waarover inmiddels haar zoon en een kleinzoon de leiding hadden, was nog steeds in haar handen.

‘Dat geeft me het gevoel dat ik nog steeds een vinger in de pap heb. Mijn man leefde

voor dat bedrijf, ik ben het aan hem verplicht een oogje in het zeil te houden. Die jeugd van tegenwoordig weet niet meer hoe een bedrijf geleid moet worden.'

Dat de jeugdige zoon inmiddels toch ook bijna de respectabele leeftijd van zestig jaar bereikt had, maakte blijkbaar geen verschil, had Antoinette geamuseerd geconstateerd.

Ze had de oude dame verzekerd dat ze een dergelijke opdracht wel aandurfde.

'Geen liflafjes. Ik wil degelijke, goede diners. Kalkoen met Kerst, oliebollen met Oud en Nieuw, cake en sandwiches bij de thee. Niet van dat moderne gedoe met pasta en couscous. Bah.' Antoinette had de uitdaging aangenomen. Ze vond de ouderwets feodale houding van mevrouw Richardsen niet echt storend en ze had zich daar moeiteloos bij aangepast.

Het was de bedoeling dat Antoinette zorg droeg voor alle maaltijden, inclusief het serveren daarvan en het dekken en afruimen van de tafels. Er was een huishoudster die verantwoordelijk was voor de rest van het huishoudelijk werk en af en toe kon bijspringen tijdens de maaltijden. Het zou een periode van keihard werken worden, maar de beloning

was zo royaal dat Antoinette daarmee een goede start kon maken met haar cateringbedrijfje.

Ze zou deze aankopen ruimschoots terugverdienen, wist ze en ze legde nog een laatste ovenschaal bij de rest van het kookgerei. Ze rekende gelaten het fikse bedrag af en nam dankbaar het aanbod van de verkoper aan om haar te helpen de stapel spullen naar haar auto te brengen.

De behulpzame oudere man legde zorgvuldig alles achter in haar kleine auto en knikte toen hij de letters op de zijkant zag: ‘Een cateringbedrijf. Ik dacht al zoiets. Net begonnen?’

Antoinette knikte.

‘Ik ben een tijd in de leer geweest in een restaurant, maar ik heb altijd graag voor mezelf willen werken. Een echt restaurant is nog te hoog gegrepen en bovendien is catering ook afwisselend en avontuurlijk. Je weet nooit waar je terechtkomt.’

Ze noemde de naam van de kok waarvoor ze gewerkt had en zag aan zijn gezicht dat die naam effect had.

‘Mag ik je kaartje? Mijn dochter trouwt over een halfjaar en we zoeken nog een cateraar.’

Antoinette had genoeg zakelijk instinct om altijd en overal kaartjes bij zich te hebben en met een bestudeerd nonchalant gebaar gaf ze hem er een.

‘Alstublieft.’

De man stak het kaartje zorgvuldig in zijn portefeuille.

‘Bedankt. Lopen de zaken goed?’

‘Ik ga morgen voor een paar dagen naar Frankrijk. Koken voor de gasten van een mevrouw die daar een landhuis heeft. Het is mijn eerste opdracht, maar wel meteen een grote. En een leuke.’

‘Nou, ik wens je veel succes. Je hoort misschien nog van me. Ik moet natuurlijk eerst overleggen, maar je weet nooit. Ik zal mijn best voor je doen.’

Ze stak hem spontaan de hand toe.

‘Dank u wel.’ Ze glimlachte. ‘En alvast prettige feestdagen.’

Hij lachte. ‘Jij ook. Fijne feestdagen, zonder aanbranden en voedselvergiftiging.’

‘Ja, dat hoop ik wel.’

Die laatste opmerking vond ze niet zo fijn. Niet dat ze bijgelovig was, maar ze wilde niet denken aan wat er fout kon gaan. Het zou niet fout gaan. Ze kon goed koken, dat was niet al-

leen haar vak, maar ze had er ook een zeker talent voor. Het was geen hoogmoed om dat te denken, maar gewoon zelfvertrouwen. En als ze zich aan de normale regels hield, was voedselvergiftiging zo goed als uitgesloten.

Bij het uitzoeken van de gerechten die ze ging maken, had ze ook rekening gehouden met de ingrediënten die ze nodig had. Niet te veel exotische producten, want ze wist niet of ze die daar in de omgeving wel te pakken kon krijgen. Ze had het meer gezocht in een goed uitgebalanceerde combinatie van lokaal verkrijgbare producten met een sortering houdbare etenswaren die ze hier in Nederland al ingeslagen had. Haar autootje zou behoorlijk vol zitten als ze morgen vertrok voor de lange reis.

Het was tegen tien uur 's avonds toen ze bij het Franse landhuis aankwam. Tot haar opluchting brandde er licht in het huis. Ze wist dat de familie Richardsen pas de volgende dag aan zou komen, maar de huishoudster was er gelukkig al. Ze liet haar auto op de oprit staan en aarzelde even. Gewoon naar binnen lopen of aanbellen? Ze besloot het laatste en trok aan de knop naast de enorme eiken deur. An-

toinette wachtte een minuut, maar er kwam niemand. Na twee keer bellen en minutenlang wachten besloot ze toch maar op onderzoek uit te gaan. De grote deur zat op slot, maar er zou vast wel ergens een zij- of achterdeur zijn. Ze sloot eerst haar auto goed af en liep daarna om het huis heen, waar ze een kleinere deur vond, die wel open ging. Ze kon vaag vormen onderscheiden en constateerde dat dit de keuken was, maar het was erg donker. Ze voelde naast de deurpost en vond een lichtknopje. Het licht ging aan en ze keek om zich heen.

Dit was inderdaad een keuken. En wat voor één! Het zag eruit als een plaatje uit een duur tijdschrift. De stijl van de oude Franse boerenkeuken was volledig behouden en uitgewerkt. Granieten aanrechten, een enorme eiken tafel en een grote rangecooker. Ze fronste. Daar hoefde ze toch niet op te koken? Het was vast wel te leren, maar ze had geen tijd om nieuwe dingen uit te proberen, als er morgen vijftien gasten aankwamen. Gelukkig stond er in de andere hoek een moderner fornuis. Ze liep erheen en knikte tevreden. Dat leek er meer op. Acht pitten en twee ovens. Daarmee zou het wel lukken.

Tegen de andere wand was een enorme openhaard die ook al helemaal gestileerd was. Er hingen worsten en knoflook aan grote haken en aan de andere kant hing zelfs een hele ham. Ze schudde haar hoofd. Als het even kon liet ze die lekker hangen. Liever niet hier, maar ze ging die dingen ook niet gebruiken. Zoiets stond geweldig en het was ook wel eetbaar, maar ze kon zich geen problemen met voedselvergiftiging veroorloven. Ze ging het er dus maar niet op wagen.

Op de grote tafel en op verschillende plekken van het aanrecht stonden manden met glanzend gewreven appels, een kist uien en een mandje met paprika's. Ook lagen er antieke keukenbenodigdheden en stonden er stapeltjes oud servies. Het zag er prachtig uit, maar ze hoopte dat degene die dit zo had neergezet wel beseftte dat er gewerkt moest worden in deze keuken. Zo gauw ze aan de slag ging, zouden een aantal van die mooi gestileerde groepjes moeten verdwijnen. Ze had ruimte nodig. Trouwens, ze zou straks haar spullen binnen moeten brengen en die moesten ook nog ergens opgeborgen worden. Waarschijnlijk zou ze daarmee al die pracht en praal al verstoren. Maar dat was dan Jammer.

Ze opende een deur achter in de keuken en vond een grote provisiekelder. Er stond een moderne koelkast en een ruime vriezer, maar veel voorraad was er niet. Er lag een brood en wat beleg, koffie en thee, maar meer niet. Genoeg ruimte voor de producten die ze zelf meegenomen had, dus. Dat scheelde.

De andere deur leidde naar een brede gang. Ze opende hem voorzichtig, maar hij piepte enorm. Achter in de gang zag ze de grote voordeur. Er waren vier deuren aan weerskanten en een grote trap in het midden. Ze stond net te overwegen om de eerste deur te openen, toen er iemand de trap af kwam.

‘Is daar iemand?’

Antoinette verstijfde. Die stem...

Maar ze vermande zich en antwoordde kalm: ‘Ja, hier. Ik ben via de keukendeur binnengekomen, want er reageerde niemand op de bel.’

De gestalte was nu de trap af en liep door de donkere gang haar richting uit. Hij reikte naar een plek op de muur achter haar en plotseling baadde de gang in een zee van licht.

Zijn gezicht was akelig dichtbij. Ze had niet gedacht hem ooit nog te zien en dan zeker niet onder deze omstandigheden. Hij was lang